

Ежистъ. — Какво чудо! великий Боже.

Полифонтъ. — Едно такава лицемѣріе мя много очудва. Вы негова майка! Вы които очяквахте съ нетърпеніе смъртътъ му?

Ежистъ. — Ако умрѣ нейнъ сынъ, азъ ще благодаря на честътъ си.

Мерона. — Азъ съмъ негова майка, нѣ любовтъ ми къмъ него ма издаде. Да, ты държишь въ рѣцетъ си тайнытъ на живота ми, ты държишь прѣдъ тебе обкованъ въ оковы сынътъ на Боговете, наслѣдникътъ на Кресфонтъ твойтъ Господаръ и твойтъ царь. Ты можишь ако щещъ да мя набѣдишь съ измама и лицемеріе или ако щещъ да ма познаешъ за невинна. Нѣ, сърдцето на единъ мъчителъ хранено винаги въ кървы както и твойто, неможе никъкъ да ся смиле. Наконецъ знай казвамъ ти че той е сынъ ми Ежистъ избѣгналъ изъ убійството въ което погина баща му Кресфонтъ, и двамата му братя.

Полифонтъ. — Какво искате да кажите съ това? и въ кое убійство?...

Ежистъ. — Стига! азъ ся вѣрвамъ за нейнъ сынъ, и за доказателства земамъ съзритъ й, чувствата си, възбуденното си сърдце отъ слава, и рѣкжтъ си която щеще да тя на-